

případě na tom, že nemá býti provedena likvidace, nikoli však také, že se tak může státi i bez vydání akcií, což právě jest podstatnou náležitostí fuse, tudíž podmínkou, za které teprve o upuštění od likvidace může se býti usnášeno. Jeť fuse v právním slova smyslu zcizením majetku jedné společnosti jako celku za placení akciemi společnosti druhé (čl. 247 a 215 obch. zák.). Předpokládá tedy fuse především usnesení se společníků té společnosti, která má býti zrušena, že celé jmění společnosti i s dluhy má se převést na jinou společnost akciovou (nebo společnost s r. o.) za akcie (pokud se týče za obchodní podíly). Stalo-li by se odškodnění jinak, na příklad hotovou výplatou, nebylo by tu již fuse, nýbrž šlo by o prosté zrušení společnosti s nutnou likvidací (§ 89 zák.; srov. Staub-Pisko při čl. 247 § 4).

Čís. 5761.

Pro žalobu, již se domáhá osoba třetí na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů na výživu a výchovu dítěte, jest výlučně příslušným okresní soud.

(Rozh. ze dne 16. února 1926, R II 25/26.)

Žalobu, již domáhala se na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů, spojených s výživou a výchovou dítěte, zadala babička dítěte na sborovém soudě první stolice. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d k rekursu žalovaného zrušil napadené usnesení i rozsudek prvního soudu s celým předchozím řízením a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

V tomto sporu domáhá se babička dítěte na nemanželském jeho otci náhrady nákladů na výživu a výchovu dítěte. Nárok svůj opírá o to, že jde o náklady, které má podle zákona nésti nemanželský otec a že ona je za něho vynaložila. Spor byl zahájen a veden u sborového soudu, ve vyšší stolici u vrchního zemského soudu. Podle §u 49 čís. 2 j. n. náležejí rozepře o otcovství k nemanželskému dítěti a o závazky příslušející podle zákona nemanželskému otci k matce a k dítěti před okresní soudy. Jak z ustanovení §u 49 čís. 2 j. n. a zejména z jeho vzniku vidno (srovnej materialie k j. n. I. sv. str. 59, 714, II. sv. str. 336 a 594), nesejde na tom, zda nárok uplatňuje dítě anebž matka nebo třetí osoba na příklad, protože učinila náklad na dítě za nemanželského otce, nýbrž rozhodno jest, že jde o nárok z nemanželského otcovství (srovnej rozh. G. U. n. ř. 4421, 6954, sb. n. s. č. 603, 4207). Patří tedy podle toho, co uvedeno, i tento spor před okresní soud. Na tom nic nemění, že žalobkyně odůvodňuje svůj nárok i tím, že prý žalovaný jí slíbil náklady na dítě nahraditi. Podle §u 104 j. n. nelze spory náležející před okresní soud ani výslovnou dohodou vznésti na soudy sborové, a, stalo-li se tak, jako v tomto případě, jest rozsudek dotyčného soudu po rozumu

Šu 477 čís. 3 c. ř. s. zmatečným. Bylo proto podle §§ 471 čís. 5, 478 a 513 c. ř. s. napadené usnesení, jakož i rozsudek prvního soudu a celé předchozí řízení jako zmatečné zrušiti a se usnísti, jak se stalo.

Čís. 5762.

Bylo-li v kupní smlouvě ujednáno, že kupitel má zaplatiti část kupní ceny na dávku z přírůstku hodnoty, jest prodatel oprávněn domáhati se na kupiteli vyplacení této částky, byl-li předpis dávky zrušen vzhledem k tomu, že dávka byla prodateli předepsána již z dřívějšího kupu, z něhož napotom sešlo.

(Rozh. ze dne 16. února 1926, Rv II 656/25.)

Žalobě prodatele nemovitosti proti kupiteli o nedoplatek kupní ceny 10.000 Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Trhová smlouva ze dne 29. listopadu 1923 uvádí sice jako kupní cenu 80.000 Kč, v odstavci 7 však obsahuje též závazek žalovaných, že mimo to zaplatí dávku z přírůstku hodnoty do částky 10.000 Kč. Zjistily-li pak nižší soudy seznáním svědka Richarda Sch-a, že se strany ujednaly na kupní ceně 90.000 Kč za nemovitosti bez inventáře a že se shodly na to, aby se tato kupní cena ve smlouvě písemně vykázála penízem 80.000 Kč, kdežto zbytek 10.000 Kč byl poukázán na zapravení předpokládané dávky z přírůstku hodnoty, jest nemístno, z toho vyvozovati rozpor tohoto zjištění s obsahem smlouvy, neboť jde jenom o zjištění obsahu smlouvy a úmyslu stran, které neodporuje obsahu smlouvy a jest ve shodě s průvody, na základě nichž soudy k tomuto zjištění došly. Ve skutečnosti se tedy touto námitkou brojí způsobem v dovolacím řízení nepřipustným (§ 503 c. ř. s.) jedině proti správnosti tohoto zjištění, a to ještě způsobem přičicím se skutkovému základu v nižších stolicích zjištěnému potud, že se v dovolání věc líčí tak, jako by se o ceně 90.000 Kč bylo jednalo jen před podpisem písemní smlouvy a jakoby se stala konečná dohoda na 80.000 Kč teprve podpisem smlouvy písemní. Pokud jde o dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., dlužno právní rozhodnutí nižších soudů schváliti jakožto bezvadné. Je-li zjištěno, že kupní cena byla v souvislosti smluvena na 90.000 Kč a že z toho částka 10.000 Kč určena byla na zaplacení dávky z přírůstku hodnoty na ten způsob, že žalovaní mají tuto částku zaplatiti na onu dávku, s jejímž vyměřením z tohoto prodeje oběma stranami bylo počítáno, jest zřejmo, jak odvolací soud správně dovodil, že tato částka nemůže připadnouti k dobru žalovaným, když dávka z přírůstku hodnoty z tohoto prodeje později byla zrušena a že nemůže býti o ní zkrácena žalobkyně, která sice z tohoto prodeje dle zákona nemusí platiti žádné dávky z přírůstku hodnoty, avšak jedině proto, že jí byla předepsána dávka z dřívějšího prodeje těchže realit na jiné strany později v oba-